

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc úplně správně a dovolatel se poukazuje na správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání. Odvolací soud nevyslovil názor, že dovolatel byl povinen vrátiti žalobkyni zboží, nýbrž jen že ji měl informovati, že zboží neobjednal a že je nepřijme. Že by tento postup byl odpovídal zásadě poctivosti a důvěry v obchodním životě, dovolatel sám vycítil, namítaje, že tak učinil a vrátil žalobkyni fakturu. Dovolatel připustil, že zboží bylo mylně přijato, a proto bylo jeho povinností, by tento omyl žalobkyni včas vysvětlil. Avšak podle zjištění odvolacího soudu se tak nestalo, naopak účetní dovolatelův přislíbil vyrovnání účtu, což dovolatel ani nenapadá. Odvolací soud necituje ustanovení § 914 obč. zák. a netřeba se proto zabývati vývody dovolání, vycházejícími z opačného předpokladu. Odvolací soud vychází při právním posouzení věci zřejmě z ustanovení čl. 279 obch. zák. a § 863 druhý odstavec obč. zák. Jak dovolatel připouští, šlo o reální ofertu a přijal-li ji, jak odvolací soud právem za to má, jde o obchod podle čl. 271, pokud se týče 273 obch. zák. a nesejde na tom, že dovolatel zboží neobjednal.

Čís. 10501.

Nelze povolití rozluku podle § 17 rozl. zák., stala-li se v případě § 13 c) rozl. zák. soudní výzva k návratu a její neuposlechnutí teprve po právoplatném rozhodnutí sporu o rozvod.

(Rozh. ze dne 3. února 1931, R I 928/30.)

Manželství stran bylo právoplatně rozvedeno od stolu a lože z viny manželky pro zlomyslné opuštění. Žádosti manžela o povolení rozluky nebylo původně vyhověno (viz rozh. čís. sb. 8806) v podstatě proto, že manželka nebyla vyzvána k návratu. V napotomní žádosti o povolení rozluky tvrdil manžel, že zatím vyzval bezvýsledně manželku k návratu. Soud první stolice k této žádosti rozluku povolil, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Rozhodnutím čís. sb. 8806 bylo právoplatně vysloveno, že jen na základě rozsudku, jímž bylo rozvedeno manželství stran, nelze vysloviti rozluku manželství. Jest otázkou, zda jest to možné nyní, když manžel vyzval prý mezitím bezvýsledně manželku k návratu. Tuto otázku jest zodpověděti záporně. Soudní výzva k návratu podle zák. 320/1919 je jen předpokladem, by mohl býti uplatňován rozlukový důvod podle § 13 c) cit. zák. Že nebylo uposlechnuto výzvy, není o sobě rozlukovým důvodem, nýbrž jest podle § 13 c) dále zapotřebí, by manželka zlomyslně opustila manžela. Jinými slovy: Nedostatek včasné výzvy k návratu v rozvodovém sporu nemůže býti odstraněn tím, že dodatečně, po rozsudku o rozvodu, dojde k soudní výzvě. Pro rozsudek o rozvodu, na jehož základě jest posuzovati nynější žá-

dost o rozluku, jest tudíž výzva k návratu, jež se stala dodatečně, zcela bez významu. Rekursu bylo vyhověti a návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V nesporném řízení lze podle § 17 zákona čis. 320/1919 vysloviti rozluku z některého z důvodů vytčených v § 13 rozl. zák. na základě právoplatného rozsudku rozvodového jen, dojde-li soud po provedeném šetření k přesvědčení, že by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé byly již tenkrátě odůvodnily výrok o rozluce, kdyby bylo o ni žalováno. Usnesením nejvyššího soudu ze dne 21. března 1929 R I 40/29 (sb. n. s. 8806) o dřívější žádosti manžela o rozluku jeho manželství bylo v souhlasu s ustálenou judikaturou (srov. sb. n. s. 6982) vysloveno, že v § 13 c) rozl. zák. jsou stanoveny dvě podmínky tohoto rozlukového důvodu, t. j. nejen zlomyslné opuštění, nýbrž i soudní výzva k návratu a její neuposlechnutí. Poněvadž § 17 rozl. zák. vyžaduje, by skutečnosti, odůvodňující rozlukový výrok, byly tu již za sporu o rozvod a v tomto sporu také najevo vyšly a jen za tohoto předpokladu a za dalších podmínek připouští rozhodnutí o rozlukovém důvodu v řízení nesporném, plyne z jasného doslovu zákona, že nelze tohoto ustanovení § 17 rozl. zák. použiti, když se druhá skutečnost a podmínka rozluky podle § 13 c) rozl. zák., totiž soudní výzva k návratu a její neuposlechnutí, stala až po právoplatném rozhodnutí sporu o rozvod, a tudíž za rozvodového sporu tu vůbec ještě nebyla a nemohla ovšem v něm ani na jevo vyjíti.

Čís. 10502.

Žalobou proti okresní nemocenské pojišťovně lze se domáhati výmazu zástavního práva, i když se zápis stal exekučně. Soud nemůže však přezkoumati správnost doložky o vykonatelnosti na platebním výměru, nýbrž jest mu hleděti jen k tomu, zda byla formálně splněna podmínka § 175 zákona ze dne 9. září 1924, čis. 221 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. února 1931, R I 1017/30.)

Na nemovitost žalobkyně byla na základě platebního příkazu okresní nemocenské pokladny opatřeného doložkou vykonatelnosti povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva a vnucenou dražbou. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně rozsudku, by okresní nemocenská pokladna byla uznána povinnou obnoviti dřívější stav pozemkové knihy a dáti vymazati exekuční zástavní právo pro pohledávku žalované. Žalobní nárok odůvodňovala žalobkyně tím, že jde o dluh manžela žalobkyně, nikoliv o dluh žalobkyně, že žalobkyně nedostala platební příkaz a že tudíž platební příkaz nebyl podle § 175 zákona ze dne 9. září 1924, čis. 221 sb. z. a n. vykonatelným proti žalobkyni, takže tu nebyl platný exekuční titul. Námitce nepřipustnosti pořadu práva